

Housle

Andrea Jarošová (1. místo ve II. kategorii)

Pan Pleva právě stál na hlavě a představoval si, že je zlaté vajíčko, zlaté vajíčko vyzařující milující světlo do celého světa. Vzhůru nohama, zapřený o zeď, čůrek potu mu stékal nejprve po chlupaté hrudi, po vrásčitém krku, pečlivě oholené bradě, až skončil v úzkých ústech, jindy pevně sevřených. Z reproduktorů se ozývalo šumění moře. Ve dřezu čekal neumytý talíř, špinavý od bio-špaldy s bio-tofu s bio-mrkví.

Pan Pleva si představoval, že je zlaté vajíčko vyzařující lásku do celého světa, a snažil se nemyslet na láhev whisky, co má ve skříni, na krabičku cigaret, co má v šuplíku, a na manželku, co ji už nemá. Manželku, co odešla za někým víc bio, za někým s vlasy a svaly a zuby a všema téměř moderníma vymoženostma.

Pan Pleva samozřejmě věděl, že každá cigareta mu bere pět minut života. Ale také věděl, že vykouřit cigaretu trvá pět minut. Tahle matematika mu celý život stačila. Ale teď trochu začal pochybovat. Možná že by opravdu měl začít žít jinak, něco se sebou dělat, získat zpět svoji ženu. Vysvětlit jí, racionálně, emocionálně nebo klidně pomocí matematických rovnic, že by ho prostě měla milovat. Protože si to prostě... zaslouží. Nejen že si to zasloužil i předtím, než ho z nějakého pomatení opustila, ale že si to zaslouží i teď, a to mnohem víc, protože je jiným, ještě lepším člověkem. Člověkem, co si už tři týdny každý večer představuje, že je milujícím zářivým vajíčkem.

Festival esoteriky se zdál být logickým krokem. Pan Pleva dostal letáček, když se vracel naprosto pod obraz z hospody, kde byl zapít svoji nově nabytou nezaslouženou samotu. Chtěl-li být dobrým člověkem, naprosto viditelně dobrým člověkem, tak dobrým, aby si toho všimla i jeho žena, možná, říkal si, by byl dobrý nápad zaměstnat i trochu magie a duchovna a těchhle věcí.

Pomaloučku se spustil do normální pozice, tedy hlavou nahoru. Před očima mu běžely mžítiky. Hlava se mu točila, měl otláčené lokty a bylo mu prostě celkově špatně. Nasrat na duchovno, pomyslel si. Jenže potom si uvědomil, že by si takovýmto uvažováním mohl pošpinit auru a předstíral, že si to vůbec nemyslel, že se jenom překl... přemyslel.

„Vrz-vrz-skříp.“

Z vedlejšího pokoje se začalo ozývat vrzání. Soused pana Plevy, mladý, lehce nahluchlý, a rozhodně velmi netalentovaný student herectví, se učil hrát na housle. Stěny byly jako z hracích karet, a vyrovnanost pana Plevy byla jako domeček z nich. A s každým vrznutím se ten domeček natřásal víc a víc. Pan Pleva se usadil do lotosového sedu a zhluboka dýchal. Nepomáhalo to. Zvednul se a vzal vázu, která stála na rohu stolu, v sekci, která měla podle japonské nauky reprezentovat bohatství, a přesunul ji na poličku v opačném rohu pokoje, do sekce, která měla podle japonské nauky reprezentovat vyrovnanost. Soused vrzal a vrzal a nezdálo se, že by se toho chystal nechat. Pan Pleva ztěžka dosedl na židli. Otevřel zásuvku a vytáhl krabičku cigaret. Otevřel ji a přivoněl. Pomaloučku přešel prstem po vyrovnaných cigaretách. Jednu vytáhl a pořádně si ji prohlídnul, její zlatý proužek nad

filtrem, dokonalou symetrii, vůni. A vrátil ji zpět do krabičky. Vrzání přestalo. Pan Pleva si uvědomil, že to byla jenom zkouška jeho odhodlanosti, a krabičku zase schoval. Opřel se do židle a užíval si vítězství své pevné vůle. Až ho žena uvidí, padne do kolen. Je to tak. Pan Pleva se stává duchovním člověkem, myslí si pan Pleva. Vrzání se vrátilo. A to s mnohem vyšší intenzitou než předtím. Nádech a výdech, zlaté vajíčko v srdci, pan Pleva je chráněný milujícím silovým polem. Zadívá se na odpadkový koš a uvažuje, že on, pan Pleva, je možná umístěný v nějaké negativní zóně sousedských vztahů, o které se ještě neučil. Buďto tohle, nebo je jeho souseď jednoduše kretén a někdo by mu měl rozbít hubu. Zase si vzpomněl, že si tímhle uvažováním znečišťuje auru, a nechal toho. Nechal toho a šel po sobě umýt talíř od večeře.

„Vrz-vrz-skříp.“

Sousedovo vrzání mu vadilo hlavně proto, že on sám uměl na housle hrát výborně. O to horší mu přišlo souseďovo týrání nástroje. Někdo řekl, že hra na housle je forma mučení, praktikovaná třením koňského ohonu o ovčí střeva. Nebo tak nějak.

„Vrz-vrz-skříp.“

Pan Pleva přistoupil k poličce s fotkami a zadíval se na jednu (ještě černobílou), zobrazující jeho (oblečeného v malinkém dětském smokingu) držícího housle. Byla to fotka z jeho prvního veřejného vystoupení. Hned vedle byla svatební fotka (taky černobílá). Odešel do koupelny a umyl si obličej. Zadíval se do zrcadla a zjistil, že se mu na místě energetické čakry na čele, na čakře rozumu nebo duchaplnosti nebo čeho, udělal uher. Chvilí přemýšlel, jestli to má být nějaké znamení z vyššího vědomí. A pokud ano, jestli je to dobré, nebo špatné znamení. Řekl si Ráno moudřejší večera, vyčistil si zuby a šel spát.

„Vrz-vrz-skříp.“

Tedy chtěl jít spát. Jenže nahluchlý student vedle pořád mučil housle. Pan Pleva měl už dost zlatých vajíček. Cítil, že pokud si dneska bude ještě jedinkrát představovat, že je zlaté vajíčko, tak se zítra probudí jako omeleta.

„Vrz-vrz-skříp.“

Tak prostě ležel na zádech a koukal se do blba. Nechápal, že je možné hrát na housle tak špatně. Nejen že to nezní hezky, ale dokonce to vyloženě fyzicky bolí. Uvažoval, jaký idiot může toho kluka učit. Teda pokud ho vůbec někdo učí. S tím, co předvádí, je dost možný, že se kouká na koncert v televizi a snaží se napodobovat to, co vidí.

„Vrz-vrz-skříp.“

Pan Pleva vzdá pokus o spánek. Rozsvítí lampičku a sáhne po knížce. Když ji otevře, vypadne na něj záložka, na které je zobrazený Ježíš Kristus. Dívá se přímo na pana Plevu. Nad hlavou má napsáno zlatým písmem *Co jsi dnes udělal pro svého bližního?*. Kouká se soucitně na pana Plevu a mlčí.

„Vrz-vrz-skříp.“

Pan Pleva se dívá na Ježíše. Přemýšlí. Co udělal dneska pro svého bližního. Co udělal dneska pro svého bližního. Uvažuje nahlas: „No, dneska jsem nekouřil.“ Odmlčí se. Rozhlédne se kolem, potom se zase zadívá na Ježíše. „I když se mi fakt chtělo.“ V pokoji je ticho a pan Pleva má trochu pocit, že by bylo zdvořilé, kdyby Ježíš nějak reagoval. „A taky jsem měl bio-špaldu a bio-tofu a bio-mrkev.“

„Vrz-vrz-skříp.“

Ježíš se pořád upřeně dívá (s tím svým znervózňujícím soucitem v očích).

„Vrz-vrz-skříp.“

Pan Pleva vstane z postele a jde si uvařit čaj. Když lije vroucí vodu do čajového hrníčku s čajovou směsí „Malý Buddha“, pořád se ozývá vrzání z vedlejšího pokoje. Usedá do křesla a drží horký čaj v rukou. To není možné, není možné, aby celý den neudělal nic pro svého bližního. Je přece duchovní člověk.

„Vrz-vrz-skříp.“

V tom na to pan Pleva přišel. Ví, co udělat, už ví, jak udělat dobrý skutek a projevit tak svůj soucit a moudrost a vůbec všechnu duchovnost, co v sobě má.

„Vrz-vrz-skříp.“

Nabídne nahluchlému studentovi, že ho bude učit hrát na housle, nejen to, že ho NAUČÍ hrát na housle, a nejen to, on to udělá ZADARMO. Čistě ze soucitu. Bude mu dávat lekce každý večer, a naučí ho hrát.

„Vrz-vrz-skříp.“

Pan Pleva cítí neuvěřitelné uspokojení nad vlastním rozhodnutím. Sedí na křesle, dopíjí čaj a v hlavě si formuluje, jak přesně mu to oznámí. Musí si na tom dát záležet. Chce, aby udělal co nejlepší dojem, chce, aby nabídka, co se chystá poskytnout, byla neodmítnutelná. Naučí ho hrát na housle. Zadarmo. Musí mu to správně podat. Musí vyvolat respekt a vděk.

„Vrz-vrz-skříp.“

Pan Pleva si obléká župan a vydává se k sousedovi. Vyjde na chodbu, přečte si jmenovku na dveřích: Prudil. V mysli ještě dokončuje poslední dvojverší své řeči. Jeho nabídka musí vyznít velkolepě. A zároveň skromně.

„Vrz-vrz-skříp.“

Zaklepe. Vrzání přestane. Nahluchlý student otevře dveře. Má na sobě jenom maskáčové kalhoty. Na hlavě má záplavu oranžových dredů a v nose kroužek.

„Ano?“

Pan Pleva si ho změří. Nadechne se. Přemýšlí o svém záměru.

Pak zakřičí: „Chceš rozbit hubu?!“ A otočí se na patě a vrátí se do svého bytu. Zabouchne za sebou dveře.

Nalije si skleničku whisky. Zapálí si cigaretu. Potom odejde do koupelny, vymáčkne si uhra z čakry moudrosti nebo intuice nebo čeho.

A jde spát.